

Uppdraget slutfört!

Ett femtontal studenter och unga yrkesverksamma reste denna sommar till Lettland med klubben Fennec för att hjälpa till på ett barnhem. En av deltagarna berättar för oss på ett rörande sätt.

2012-09-18

Det är rätt sent på dagen, men solen lyser. Lettlands säregna ljus erbjuder oss en förvånande syn. Vi lämnar Riga sent på eftermiddagen och kommer ut på landsbygden i detta land med de ovanliga

ljusförhållandena. Fördelade på flera bilar är vi en stor motiverad och internationell grupp: 15 fransmän från hela Frankrike (Nantes, Toulouse, Rouen, Paris) och fyra letter.

Syftet? Att komma fram till barnhemmet i Grasu Pils. Detta barnhem vars historia är lika originell som vacker väntar på oss för lite speciella arbeten. I bilarna är otåligheten kännbar: det har gått mer än ett år för flera av oss av förberedelser och väntan på dessa ögonblick och på ”gärningen”; under mer än 6 månader har vi träffats regelbundet för att fundera på våra mål och skisserat åtgärder för att samla pengar. Den första maj 2012 sålde vi vackra liljekonvaljer utanför bagerier i Paris. Några veckor senare, på mors dag, var det rosor vi sålde efter mässan. Och denna vackra kväll i juli kommer vi fram till platsen för vårt arbete: ”*Vid vår*

ankomst blir vi anvisade två små hus, som barnhusbarnen vanligen bor i” upplyser Cyrille oss. Han fortsätter: *”På somrarna är dessa hus lediga. Barnen tas nämligen emot av franska familjer på lovet.”* I barnhemmet stannar bara de yngsta: Androushka, Sasha, Nikita ... Vi kommer få tillfälle att lära känna dem väl och vi bli goda ”vänner”. Vilka känslor, när vi var tvungna att ta avsked från dem två veckor senare!

En bondgård på ett hem för föräldralösa barn

Väl på plats är det två fransmän som tar emot oss: Christophe, som grundat barnhemmet, och Jean, *”en bonde från Gers i Lettland”*, som han beskriver sig själv. Sedan förklaras phtasens historia: historien om ett barnhem som växer bit för bit och vars uppgift ständigt förfinas till nytta för föräldralösa barn. *”Tack vare volontärer som ni har vi kunnat*

starta den pedagogiska bondgården”, säger Christophe till oss. Han tillägger: ”Avsikten med gården kommer från Jean. Den ger oss särskilt möjlighet att låta de barn som så önskar att få komma i kontakt med yrkeslivet”. Gården skulle en dag kunna bli en inkomstkälla och så utveckla barnhemmet. Det är för detta arbete på gården som vi har kommit för. En indirekt hjälp till barnen men en mycket konkret hjälp.

Undvika aktivismen

”Vi kommer inte att förändra Lettlands image genom vår insats. Låt oss då vara ödmjuka och låt oss fly aktivismen”, förklarar Pierre för oss, som organiserar vistelsen. ”Vårt arbete får ett evigt värde, om vi ägnar det åt Herren” tillägger fader Quartulli, vår präst, i första dagens predikan. Syftet var alltså tydligt: den bästa tjänsten som vi kunde göra

barnhemmet var att alla skulle kämpa för att bli bättre genom att söka helighet. Och detta syfte uppnås genom ett välgjort helgat arbete som frambärs åt Herren. Det är i den andan som vi, under fjorton dagar, försöker göra barnen denna tjänst: genom att sätta upp stora stängsel, som omringar gården, borra hål för att sätta upp ingångar, med stora slag förstöra mängder av gamla murar i armerad betong (inte lätt), tillverka betong för att fästa portar ... Sedan kom tiden för samla hö. Eftersom maskinen för att binda höbalar var sönder, var vi tvungna att samla ihop tonvis av hö ”*på det gamla sättet!*” Utrustade med hötjugor och krattor sopar vi hela fält och staplar upp hö i traktorskärran. Efteråt var man tvungen att lägga upp det i gårdens lada, i en outhärdlig värme. Ansikten med svarta ringar runt ögonen men med leenden på läpparna vittnar om vår glädje att få ge oss hän.

En handlingskraftig filosof

Cyrille, chefen för verksamheten, är filosof. ”*Vi har dragit fördel av hans tankar*”, säger en deltagare till mig, Clément. Och av goda skäl, eftersom han, när trons år närmar sig, har förberett flera föredrag om denna teologal dygd: ”Tro och skrift”, ”Tro och tradition”, ”Tro och evangelisation” ... Den, under tiden för vistelsen, omformade filosofen till organisatör för humanitär hjälp, förklarar till att börja med: ”*Mitt viktigaste arbetsmedel för dessa föredrag var Katolska kyrkans katekes.*” Resultatet var där, eftersom vi förlängde sammanträdena med att alltid ställa till honom frågor om tro, kallelse, evangelisation, apostolat...

Så blev det tid för sport. Som om vi inte hade varit tillräckligt aktiverade på fälten. Men glädjen att vara tillsammans är bästa dopningsmedlet... Vi utövade alla

slags sporter: rugby, fotboll, bad i de många sjöarna i trakten ... Våra dagar avslutades alltid med skratt och sång: omkring Williams gitarr hörde vi på det han skrivit och sjöng, medan upptågsmakarna i vår grupp föreslog roliga lekar.

"Do not enter"

Att lämna dessa föräldralösa barn, att skiljas från den sammansvetsade gruppen som vi bildade ... Vi greps av rörelse, när vi var tvungna att resa hem till Frankrike. När jag avslutar dessa rader, minns jag ett sovjetiskt torn. Det såg jag under en utflykt på Lettlands högsta topp. Utom att tornet var förfallet, började det ha något av Tornet i Pisa ... För att hindra oförsiktiga från att utforska det inre av denna kvarleva från sovjetunionen, stod denna mening skriven på tornet: "*Do not enter*". Så vi gick in. Det var oförsiktigt av oss men just den

djärvhet som drev oss dit var samma
djärvhet som fick oss att åka till
barnhemmet. Vårt hjärta kommer
alltid att vara kvar där. Men vi hade
varnats.

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://dev.opusdei.org/sv-se/
article/uppdraget-slutfort/](https://dev.opusdei.org/sv-se/article/uppdraget-slutfort/) (2025-08-11)